

Forfatter: Marstrand, Wilhelm

Titel: BREV TIL: Raffenberg, Michael Kiaer FRA: Marstrand, Wilhelm (1854-06-04)

Citation: Marstrand, Wilhelm: "BREV TIL: Raffenberg, Michael Kiaer FRA: Marstrand, Wilhelm (1854-06-04)", i *Vilhelm Marstrand - Breve og uddrag af breve fra denne kunstner*, Trykt hos J. H. Schultz, s. 70. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002257981-000-shoot-L0022579810000032.pdf> (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Vilhelm Marstrand - Breve og uddrag af breve fra denne kunstner

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Venedigd. 4. Juni 1854.

Til Raffenberg.

— Poul gjør sin Moder temmelig meget at det med et vist troldet og modsigende Væsen og en ustyrlig Egenwillie, et Arvestykke. — I dette Øieblik træder H. C. Andersen ind ad Døren og er, som Alle, her paa Griennemreise og kaste blot et Blik paa Venedig og fare videre og skrive maaskee saa et heelt Værk om den. Ak de Blinde! Han fortæller mig, at jeg skal være saa misfornøiet her og reiser bort; ja! var efter Kiøbenhavnsk Sigende alt reist. Det er pure Løgn — jeg er ikke misfornøiet — om ogsaa Venedig ikke er Rom, er her dog formeget kosteligt til at den ikke skulde kunne tilfredstille. Har jeg havt mismodige Tider, saa er det, sandt for Dyden, ikke Venedigs Skyld, men min egen, da jeg ikke kunde finde mig tilrette i det meget Stof her, men nu har jeg taget fat paa adskillige Billeder og agter at blive her et Par Maaneder for at studere dem igjennem. Høyen har været her i 10 Dage, og det var en stor Fornøielse. Han hører ikke til de Blinde eller Hurtigseende, han brugte Tiden fra Morgen til Aften for at see og var i en stadig Ruus over Venedigs Bygninger og Malerier, og vist er det, at man først her lærer Titian og Poul Veronese at kiende. Man taber Næse og Mund over den Masse Billeder, som disse Mænd have frembragt og den overordentlige Dygtighed, s. 71 som Italien dog i alle Retninger har udviklet; men ubegribeligt er det, at en saa udpræget Nationalitet ikke er stærkere til at hævde sin Selvstændighed; thi at vi lidt efter lidt blive fortydskede, er da ikke saa forunderligt, da vi dog have megen Lighed med de Folk; men at Italienerne ikke sparke til dem er mig ubegribeligt. Skovgaard og den flinke lille Georgia ere her, og vi komme meget sammen; de ville reise Italien igjennem og være hjemme til Vinter, og det er maaskee ogsaa ret af ham, at han ikke vil tage fat paa den italienske Natur, thi jeg troer, at han er altfor dansk til at faae særlig fat paa den. Hans Natur er begrændset men solid og jeg kan godt lide den Slags. I det Hele føler jeg selv, at det kommer an paa at begrændse sig og indenfor Grændsen udvide sig, thi der er Indhold nok i det ringeste Rum. — Jeg troer ikke, at Italien længere skal forurolige mig, men jeg skal være taknemmelig for alt det Skiønne, det har lært mig at see ogsaa i Hiemmet.